

KERSTI HEINLOO

KOHTUMINE KERSTI HEINLOOGA.

Kui me esimest korda kohtusime, oli ta laval ja mängis kergemeelset naisterahvast 30-ndates aastates. Üks hetkeline käeliigutus, või oli see poos, vihjas küpsusele, täisealisusele, justkui tuleks talle teatrimäng just nõnda möödaminnes kätte. Tegelikult oli Kersti siis alles Lavakunstkooli kolmandal kursusel ja mängis Vahur Kelleri lavastuses „Kas sa ei saa aru...”. Oli aasta 1998. Samal aastal anti Kersti Heinloole Panso-nimeline preemia.

TOLLEST HETKEST TÄNASE PÄEVANI.

Kersti on nelja ja poole aasta jooksul mänginud kolmeteistkümnes „Vanemuise” lavastuses ja teinud paar rolli ka teistes teatrites. Tihti on Kerstile antud peaosa või on ta olnud üks peaosatäitjatest. Olulisematest rollidest olgu siinkohal ära märgitud **Sophia** Jaan Toominga „Tom Jonesis”, **Margarita** Mati Undi „Meistris ja Margaritas”, **Anja** Undi „Kirsiaias”, **õde** ja **hullunud libu** Tiit Ojasoo „Roberto Zuccos”, **Antigone** Undi lavastuses „Vend Antigone, ema Oidipus”, **Mall**, **Kati** ja **Inriid** Priit Pedajase „Nipernaadis”, **Julia** Undi „Romeos ja Julias”, **Hilde Wangel** Undi „Ehitusmeister Solnessis” jt. Muusikateatris on Kersti oma häält saanud proovile panna kooli lõputöös „Kalmuneiu”, kus ta esitas emaitku, Tiit Ojasoo „Verevendades” **Ms. Lyonsina** ja Vahur Kelleri lavastuses „Viiuldaja katusel” nii vanima tütre **Tzeitelina** kui ka **vana-ema Tzeitelina**. Ometi tunneb Kersti endas energiat, et anda veelgi rohkem. Ta

ütleb, et tahaks kaasa teha kuuldemängudes, filmides (siiani on õnnestunud mängida kahes: pisiroll „Georgicas” ja naispeaosa „Agent Sinikaelas”), multikaid peale lugeda või teistes teatrites külalishäälteajana üles astuda.

Kersti on sündinud Pärnus. Sealt on pärit ka tema kursusevend, kolleeg ja elukaaslane Janek Joost. Koos käisid nad Pärnu kooliteatris, koos lõpetasid Lavakunstkooli XIX lennu ja koos käivad ka lavavõitluskursustel. Mõlemad töötavad „Vanemuise” teatris ning on loonud endale armsa värviküllase kodu Vallikraavi tänavasse, kus kasvab ka nende kaheaastane poeg Oskar.

Näitlejaks sai Kersti tänu suurele tahtele, raskele tööle ja eestlaslikule jonnile. Kui ta esimesel korral teatrikooli katsetel läbi põrus, siis oli ta kindel, et peab sinna kooli sisse saama. Enda kohta ütleb, et imestab siiamaani vahel, miks või kuidas temast üldse näitleja sai, kuna ta on liiga mõistuslik inimene. Trafaretsete arvamuste järgi pidavat näitleja olema pisut boheemlaslik, tema aga peab kodus märkmikku, kuhu kirjutab raamatupidaja täpsusega üles kõik andmed, mis puudutavad tema teatrielu.

Kooli lõpetas Kersti *cum laude* ja siiani on temas säilinud suur kihk kõiki asju „viie” peale teha. Vahel mõtleb, et peaks lisaks teatritele ka muud õppima, näiteks filmikunsti.

Oma olemuselt on Kersti rõõmus ja asjalik, mõtisklejana arukas, lahenduste otsimisel põhjalikult analüüsiv. Kui küsida Kerstilt, mida või keda ta armastab, siis tuleb vastuseid rohkesti: Janekit ja

Oskarit, vanemaid, vendi, õde, sugulasi, sõpru, lund, merd, tabeleid, süsteeme, pähkleid, pakse raamatuid, kalendreid, Johnny B. Isotamme luulet, lilli, magada, näitlejaid, reisida jne. Muusikast eelistab eestimaist, eelisjärjekorras „Dagö“, „Sõpruse Puiestee“, Jaan Tätte, ent meeldib ka venelaste grupp „Ljube“.

KUI UNENÄOD JÄÄVAD KUMMI-TAMA...

Suur raamat unenäos ja käed keerasid lehti. Muud ma ei näinud. Raamat ja need käed. Kuna ma käisin siis alles keskkoolis, olid selles klassikaaslaste nimed ja kes kellest saab. Ja siis keerati lehti ja ma mäletan oma nime. Alguses oli sinna kirjutatud, et minust tuleb talupidaja, aga siis öeldi, et ei, see on mingi eksitus, minust tuleb filmirežissöör.

Ma ei blokeeri, et ma olen nüüd näitleja ja ei tee midagi muud, sest elus on ju nii palju muid asju. Samas ma ei tahaks teatrist kunagi päriselt loobuda.

Natuke hiljem nägin unes, et mind kanti mingi tooli peal, kätel. Et mind nagu jumaldata. Et ma olin lugupeetud isik. Aga see ei olnud üldse meeldiv tunne, et ma olen surematu.

EESTLANE OLLA ON...

Väga tore on tegelikult, et nii palju noori käib teatris. Me käisime Soomes Tampere teatris ja seal olid ainult pensionärid. Isegi noortetükkide puhul. Noored tulevad teatrisse siis, kui vanemaks saavad, ütles sealse teatri peanäitejuht Mikko Viherjuuri. „Küll nad tulevad.“ Huvitav, kuidas nad siis 65-selt teatri üles leiavad. Neil on saalid täis, aga neil on pensionärid. Meil on tugev kooliteatrite süsteem, seetõttu nii paljud noored teatris käivadki. Suurem osa neist ei hakka ju iialgi teatrit tegema, aga nad on lihtsalt hakanud a r m a s t a m a teatrit.

Vahel mõned inimesed hämmastavad mind, kui ütlevad, et neile ei meeldi eesti teater, et nad ei käi teatris. Kuidas sa saad seisukohta võtta, kui sa teatris ei käi?

Mulle meeldib eesti kirjandust lugeda, näiteks Jaan Krossi. Just need sõnad, just minu jaoks, just meie keeles. Kui tõlkija on juba vahel, siis on see tema versioon sellest tekstist.

Eestis on nii, et filmi tehes peab kohe esimese „asjaga“ hästi õnnestuma, et ka hiljem hakataks kutsuma. Ja kui ei õnnestu, siis ongi kõik.

Mulle tundub, et inimestel ei lasta tõusta lendu. Hoitakse tagasi.

NÄITLEJAMAAILM – VÕLUMAA-ILM!?

Miks hakkasin näitlejaks? Et olla nõid, võlur, maag, haldjas. Et peatada aeg. Elustada. Puhuda sisse hing. Panna unustama, naerma, nutma. Lummata. Raputada. Puudutada ilma puudutuseta. Ravida. Purustada. Parandada. Kui palju p-tähega sõnu...?!

Näitleja peaks olema huvitav isiksus. Teisest küljest tundub, et ta peaks olema just hästi hall, et ta peaks suutma mängida väga erinevaid rolle. Et ta ise ei oleks nagu väga midagi. Kui ta on liiga isikupärane, siis ma näen igas tema rollis tema isikupära, ja ma ei taha seda näha. Ma mõtlen seda, et ta hääl ei oleks eriline, et ta välimus ei oleks eriline – üldse ei oleks eriline. Aga lavasarm peab igaühel olema.

Näitlejatöö juures on see imelik aspekt, et kõik, mida sa teed, mida sa mõtled proovi- perioodil – iga su töö läheb inimestele hinnata. Kõik ebaõnnestumised ka.

Mida rohkem häid näitlejaid, seda parem: paremad partnerid, paremad lavastused.

Kunagi kirjutasin päevikusse: näitlejad on nõiad. Neil on anne elustada surnud varje. Vahel on see tohutult raske. Varjud ei taha varjust välja tulla. Kui töö jääb poolikuks või ei saada oma tööga hakkama, sünnivad monstrumid, keda keegi ei taha näha.

Võib ju naljaviluks mõelda, mis oleks siis, kui ma enne etendust, kui kutsungid on juba olnud, läheksin ära või šokeeriksin publikut: jookseksin lihtsalt üle lava, jookseksin saali ja karjuksin: ma ei taha mängida.

Kersti Heinloo
jaanuaris 2005.

Harri Rospu, fotod

Midagi sellist ma aga korda ei saada, ma olen liiga häbelik.

TÕSISED SÕNAD.

Mul on meeles ainult üks hirmus negatiivne kriitika. See oli siis, kui tulime just koolist. „Meister ja Margarita” oli nii suur ja tähtis töö minu jaoks – ma andsin endast tohutult palju. Ja siis Berk Vaher kirjutas, et Margaritat ei olnud laval. See läks mulle küll väga hinge. Ja ma ei unusta seda.

HILDE.

[- - -]

ma ärritan sind
olen kardetavalt terane ja värske
ärkan päikesega
nuusutan rohukõrsi aias
puudutan valguselaike
ja lähen oma teed

K. Ehin. „Simunapäev”

Mulle meeldib see mõte, et rollid ise valivad mind. Siis ma nagu erutun sellest mõttest, et miks see roll tahab läbi minu ilmuda, sündida. Miks ta mu välja valis?

Ausalt öeldes, nii ei olegi varem olnud, et ma ei saanud öösiti magada (mulle meeldib ka lõuna ajal Oskariga koos magada). Mul tiirles nii palju mõtteid kogu aeg seoses selle rolliga... Kogu aeg mõtlesin selle peale, et mis ja kuidas teha. See oli õudselts raske, sest ma ei suutnud ennast enam välja lülitada. Nüüd, kui esikas on möödas, on rahu majas.

Kui ma Hildet tegin, siis ma mõtlesin oma tutvusringkonna peale, et kes võiks selline tüüp olla, kes teeks niimoodi. Ma mõtlesin pidevalt, et ma ei näe seda tegelast, ma ei näe. Mis ma teen? Tihtilugu on nii, et ma loen tekstiraamatust ja mul tekib visioon, milline tegelane on. Ma ise ei suitseta, aga siis mulle tundus, et suitsetamine on hea, et see annab mingi ülbe hoiaku. Seetõttu ma natuke suitsetan etenduse algul, et anda võti: ma olen selline.

Võiks leida mingi luuletuse, mis võtaks kokku selle sada lehekülge ja iseloomustaks seda rolli. See on nii kontsentreeritud. Nagu Mihhail Tšehhovil üks žest, mis võtab kogu rolli kokku. See on tegelikult küll aidanud, et mingi konkreetne žest on inimese tuuma n-ö ära näidanud. Tema teeb nii, see on tema liigutus – sealt on kergem edasi minna. See võib olla ka naer, see võib olla ka see, kuidas ta istub, seisab või kõnnib.

KERSTI JA PUBLIK.

PUBLIK JA KERSTI.

Esietenduse närvi ma ei ole väga tundnud. Siis kui ma tean, mida ma teen, siis ma ei pabista. Siis ma olen kindel enda peale. Ma võin pabistada, et tekst läheb meelest ära (kui teksti maht on suur) või mingite tehniliste asjade pärast (nt kiire kostüümivaheatus), aga seda, et olen tohutult närvis, sest ma ei tea, kuidas rolli teha, seda ei ole olnud. Tühjale saalile on halb mängida. Kui on peaproovid ja saalis ei ole mitte kedagi, siis on ikka väga raske.

Ma natuke nagu kardan publikut. Näiteks, kui ma etenduse lõpul kummardan, siis ma ei julge publikule silma vaadata. Äkki kellelegi üldse ei meeldinud ja siis ta vaatab, et mina veel naeratan, – et sa olid tegelikult nii nõme, et mis sa naeratad seal.

Mulle ei meeldi, kui ma pean etenduses publikuga suhtlema. „Roberto Zuccos“ on mul viimane monoloog, kus ma vaatan publikule otsa – mulle tegelikult see ei meeldi. Kui ma juba rollis olen, siis ma sellele ei mõtle.

Vahel tundub mulle, et publik ootab, et noh, näidake, mis te teete, ja siis ma lähengi sellega peale, et noh, vaadake, mida ma oskan.

Nimeta lilli olen saanud. Fännikirju ei ole saanud. Ma arvan, et see on väga tore, kui lilli saadetakse. Ikka ootan lilli. Iga näitleja ootab lilli. Need jutud ju ei jõua minuni, kui keegi läheb teatrist välja ja ütleb, et oh, mulle õudselts meeldis.

HEA SÕNUMI TOOJA.

Mulle meeldiks olla niisugune inimene, kes teatab näitlejatele, et te olete välja valitud, näiteks uude filmi, või et teile on eraldatud stipendium, või te pälvisite preemia... Nii tore oleks helistada kellelegi ja teatada: „Palju õnne, sind valiti välja!”

EI TÕSISEKS MIND TEE KÕIK MAA-ILM, MILLEGA MIND HIRMUTATUD.
(„Dagö”)

KÄTHE PIHLAK